

Съ единъ скокъ той се мѣта на коня си и повежда дветѣ животни къмъ друма, който се вие край рѣката.

— Защо се забавихте, за Бога? Съсипахъ се за васъ...

— Не можахъ. Отбихъ се да се обадя на Ана...

Радулъ нагази въ водата и дръпна лодката къмъ брѣга. Гласътъ на князъ Иоанъ трепти въ зле сдържана болка.

— Радуле, на тебе я оставямъ. Грижи се за Ана, за малката, за мама. Грижи се за Мария. Прибери я отъ ку-манката. Нека живѣе у насъ... Сбогомъ, Радуле! Нѣма да ти забравя това, което стори за менъ...

— Сбогомъ царю! Надѣвай се и чакай! Щомъ се раз-правимъ съ Борилъ, ще те повикаме. Обади се по нѣкого. Где мислишъ да отидешъ?

— Нѣкъде на северъ... При руситѣ... Ще се обадя.

Князетѣ сж вече на конетѣ. Иоанъ се навежда и стиска силно дѣсницата на Радула.

— Сбогомъ! Сбогомъ!

И тѣ пришпорватъ конетѣ си по пѣтя за Преславъ.

Радулъ стои подъ обилния дѣждъ докато тропота на копитата заглѣхва. Далечъ отъ къмъ Свети Димитъръ се задаватъ нѣколко конника. Летятъ стремглаво срещу него. Радулъ се загрѣща въ плаща си, смѣква шлема до веж-дитѣ и трѣгва по моста. Конниците се спиратъ на нѣ-колко стѣпки отъ него. Мокритѣ имъ копия блестятъ подъ димящия пламѣкъ на боринитѣ.

— Хей, войскарю! Не си ли виждалъ да минаватъ отъ тукъ двама конници?

— Да. Ей сега минаха.

— Накѣде отиваха?

— Натамъ... Къмъ Енювия друмъ...

Преследвачитѣ изчезнаха като вихрушка.

Тогава Радулъ се впуска като бѣсенъ въ нощта, срѣдъ трѣска на грѣмотевицитѣ и плѣска на дѣжда. Буйнитѣ води на Етъра бучатъ и гнѣвно се блѣска въ брѣговетѣ си. Нѣщо тъмно и опасно се крие въ дълбокото мълчание на заспалия градъ. Петъ пѣти наредъ побелява небето въ ярка свѣтлина. Нѣкъде наблизо до Владишкия мостъ тресва съ оглушителенъ шумъ мълния. Въ далечината из-